

PROP DE VOSALTRES

Jornada de Germanor

Estimats diocesans:

En aquesta Jornada tan important per als membres de l'Església no acostumo a escriure dos textos diferents: un, el que arriba directament a les comunitats cristianes a través del *FULL* i l'altre, el que apareix en la premsa local per als lectors del diari. Us agraeixo a tots el vostre interès per informar-vos sobre les iniciatives eclesials. En la diada d'avui el més important és la consideració de l'Església com una gran família on tots tenen un lloc de responsabilitat. Reprodueixo a continuació el text que apareix en el *FULL DOMINICAL*.

Com cada any, quan arriba el mes de novembre, ens dirigim als membres de la Diòcesi per donar compte de les activitats promogudes i realitzades per les nostres comunitats i els recursos econòmics que ha utilitzat la nostra Església. Tot això amb una doble intenció: demanar a tothom la col·laboració en aquesta gran tasca comuna i agrair l'ajuda rebuda.

Hi ha una paraula que es repeteix en els lemes proposats en les Jornades dels últims anys: la FAMÍLIA. S'ha intentat visualitzar i unir el contingut de la família nuclear, del qual tots gaudim amb els nostres pares, avis o fills, i l'assenyalat per a l'Església —i per tant, la diòcesi— com una gran família on l'amor, el respecte i la llibertat per créixer i ser educats, adquireix una importància singular. Cada any ha tingut un matís diferent, però l'essencial de la institució s'ha explicat d'una manera adequada per arribar a tots els sectors de la societat.

En la Jornada d'enguany es vol accentuar la humilitat com a base de la fonamentació familiar dels cristians com a fills de Déu i germans de tothom. Una humilitat que destaca el treball i la dedicació de cadascú perquè augmenti significativament la suma final de la comunitat.

S'assenyala la responsabilitat personal com a contribució al servei comunitari, tal com apareix en la primera part del lema amb una gran afirmació: SOM EL QUE TU ENS AJUDES A SER. Ni més ni menys. Es valora allò que és personal i la seva conseqüència social. Si cadascú no es compromet amb la família eclesial i amb tota la societat, si cadascú no participa de manera activa en l'ajuda, si cadascú no surt de si mateix i es lliura als altres, si

cadascú no es responsabilitza de la sort dels seus germans... limita l'essència i el treball dels altres membres de la nostra Església.

Quan una institució reconeix que cada membre, per insignificant que sembli, té el seu lloc assignat i la seva funció és insubstituïble, subratlla la dimensió personal i entronca amb l'amor i la salvació de Déu per a cadascun d'ells. Us convido a exercir conscientment la vostra responsabilitat perquè la comunitat pugui estendre la llum de Crist a tothom, que es concreta en el servei, en el tarannà i en compartir, amb la finalitat de continuar lloant i donant gràcies a Déu per haver-nos atorgat la filiació i recordar-nos cada dia la fraternitat.

AMB TU, SOM UNA GRAN FAMÍLIA és l'altra part del lema. Repeteix la necessitat de comptar amb cada membre perquè la família desplegui tota la seva enorme potencialitat en l'ajuda i en el compromís amb tots els éssers humans en aquests moments tan durs de pandèmia.

En nom de tota la diòcesi, el bisbe us demana un any més la vostra col·laboració personal i en nom de tots els qui es beneficien dels recursos comunitaris us agraeix la vostra generositat. En aquestes pàgines podeu trobar un resum anual de les activitats i de les partides econòmiques corresponents per desenvolupar-les. És un bon termòmetre per mesurar el treball i la creativitat de cada persona i de tota la comunitat.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El Servei Diocesà de Catecumenat comença el curs

El Servei Diocesà de Catecumenat del Bisbat de Lleida ha engegat les activitats del curs 2021-2022 pensades per a aquells adults que volen rebre els sagraments de la iniciació cristiana.

Cal recordar que durant el curs 2020-2021, 18 adults han realitzat el primer any de preparació en el sí d'algunes de les parròquies de la diòcesi. El lloc habitual on es fa la catequesi és la mateixa parròquia. El catecumenat té la funció d'oferir un espai de trobada, mutu coneixement i contacte amb el Bisbe de Lleida. Aquest curs s'han preparat tres sessions de formació conjuntes. Concretament, seran divendres 26 de novembre (Advent), divendres 4 de març (Quaresma) i el 6 de maig (preparació per a la celebració dels sagraments de la iniciació cristiana).

Les tres sessions seran a l'Acadèmia Mariana de 19.30 a 21.30 hores. Per a aquells adults que comencen el segon curs del catecumenat, diumenge 15 de maig a la Catedral de Lleida, a les 19 hores, el bisbe Salvador els administrarà els sagraments de la iniciació cristiana (baptisme, eucaristia i confirmació).

El Servei Diocesà de Catecumenat recorda que la iniciació cristiana té una durada de dos anys o dos cursos pastorals. Teniu una primera informació sobre el camí a realitzar en el blog del catecumenat de Lleida: <https://sdcatecumenatlleida.wordpress.com/>

Per a més informació: podeu contactar al correu electrònic: sdcatecumenatlleida@gmail.com

CERCA DE VOSOTROS

Día de la Iglesia diocesana

Queridos diocesanos:

Tengo por costumbre en esta jornada, tan importante para los miembros de la Iglesia, no escribir dos textos diferentes: el que llega directamente a las comunidades cristianas a través del *FULL* y el que aparece en la prensa local para los que se acercan al periódico. A todos os agradezco vuestro interés por informarnos sobre las iniciativas eclesiales. Lo esencial de hoy es la consideración de la Iglesia como una gran familia en la que todos tienen un lugar de responsabilidad. Reproduzco a continuación el texto que aparece en el *FULL DOMINICAL*.

Como cada año cuando llega el mes de noviembre nos dirigimos a todos los miembros de la diócesis para dar cuenta de las actividades promovidas y realizadas por nuestras comunidades y los recursos económicos que ha utilizado nuestra misma Iglesia. Y eso con una doble intención: para pedir a todos la colaboración en esta gran tarea común y para agradecer la ayuda recibida.

Hay una palabra que se repite en los lemas propuestos en los últimos años: la FAMILIA. Se ha intentado visualizar y unir el contenido de la familia nuclear, del que todos gozamos con nuestros padres, abuelos o hijos, y el señalado para la Iglesia, por consiguiente la diócesis, como una gran familia donde el amor, el respeto y la libertad para crecer y ser educados, adquiere una importancia singular. Cada año ha tenido un matiz distinto pero lo esencial de la institución se ha explicado de un modo adecuado para llegar a todos los sectores de la sociedad.

En la jornada de este año se desea acentuar la humildad como base de la fundamentación familiar de todos los cristianos como hijos de Dios y hermanos de todos. Humildad porque resalta el trabajo y la dedicación de cada uno para que resulte significativo el sumado de la comunidad.

Se señala la responsabilidad personal como contribución al servicio comunitario. Aparece así en la primera parte del lema como una gran afirmación: SOMOS LO QUE TÚ NOS AYUDAS A SER. Ni más ni menos. Valora lo personal y su consecuencia social. Si cada uno no se compromete con la familia eclesial y con toda la sociedad, si cada uno no participa de modo activo en la ayuda, si cada uno no sale de sí mismo y se entrega a los demás, si cada uno no se responsabiliza de la suerte de sus hermanos... limita la esencia y el trabajo de todos los demás miembros de nuestra Iglesia.

Cuando una institución reconoce que cada miembro, por insignificante que parezca, tiene su lugar asignado y es insustituible su función, acentúa la dimensión personal y entronca con el amor y la salvación de Dios para cada uno de ellos. Os invito a desempeñar conscientemente vuestra responsabilidad para que la comunidad pueda expandir la luz de Cristo a todos que se concreta en el servicio, en el talante y en el compartir con la finalidad de seguir alabando y dando gracias a Dios por habernos dado la filiación y recordarnos cada día la fraternidad.

SOMOS UNA GRAN FAMILIA CONTIGO. Repite la necesidad de contar con cada miembro para que la familia despliegue toda su enorme potencialidad en la ayuda y en el compromiso con todos los seres humanos en unos momentos tan duros de la pandemia.

En nombre de toda la diócesis, el obispo pide un año más vuestra personal colaboración; en nombre de todos los que se benefician de los recursos comunitarios, agradece vuestra generosidad. En las páginas del *Full Dominical* podéis encontrar un resumen anual de las actividades y de las partidas económicas correspondientes para su desarrollo. Es un buen termómetro para medir el trabajo y la creatividad de cada persona y de toda la comunidad.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

«La manera de viure la fraternitat hauria de ser estimant l'altre com a tu mateix»

El director de Càritas Diocesana de Lleida, Rafael Allepuz, va impartir la primera conferència del cicle sobre «La fraternitat» que va obrir el curs 2021-2022 de l'IREL el dijous 14 d'octubre a la UdL. Allepuz va explicar que existeix fraternitat «quan hi ha una unió entre persones que consideres germanes perquè hi ha un nexa en comú». El director de Càritas va citar el quadern de Cristianisme i Justícia «Fer-se càrrec, carregar i encarregar-se de la realitat» de José Laguna, per fer una aproximació a la paràbola del Bon Samarità.

Allepuz va destacar que el primer que hem de fer és fer-nos càrrec de la realitat. «A la paràbola, el sacerdot passa de llarg i el samarità s'atura, nosaltres ens hem de preguntar com ens fem càrrec de la realitat». Va afirmar que ens afecten «la subjectivitat, la influència i la inseguretat». En relació amb la subjectivitat, va destacar que «és fàcil que des d'una situació de privilegi no veiem els que estan al nostre costat». Va afegir que «ens influencien constantment, i aquesta influència ens acomoda». Va destacar que «ens sentim insegurs, perquè de privilegiats podem passar a perdre tot». «La pandèmia ens ha demostrat que som febles.»

Segons Allepuz, després de «fer-nos càrrec de la realitat cal carregar-nos de la realitat». «A la paràbola se'ns diu que el samarità es va compadir». «No hem de confondre la compassió amb la llàstima. Compassió vol dir comprendre el que està passant i atansar-se». «Plànyer no és el mateix que compadir. Som molt poc compassius, molt planívols i manifestem molta llàstima davant la debilitat d'altres persones.»

«Estem en un model de desenvolupament que és econòmic, social i cultural, on tots hi som, és a dir, que si el resultat són les desigualtats alguna cosa fem tots». Allepuz va destacar que «si Jesús fes ara la paràbola del Bon Samarità, tindria moltes víctimes a triar». El director de Càritas va posar com a exemples la població immigrant, la població pobre i el «precaris».

Allepuz va criticar la despesa en armament dels bancs i es va preguntar «si ja preguntem als bancs que fan amb els nostres diners». En relació a la població pobra va dir que «a casa nostra ningú mor de gana gràcies a entitats, com el Banc dels Aliments, Ar-

rels o Càritas». I va definir el precariat com a «persones que tot i tindre un treball són pobres». I va posar com a exemple d'aquest col·lectiu als «riders».

A la darrera part de la conferència, va abordar com «encarregar-nos de la realitat». Va suggerir seguir el model d'acció social de Càritas. Va proposar quatre eixos: «situar-nos en el lloc de la víctima, del perdor; comprendre la realitat que estem veient; interessar-nos perquè és el que necessiten exactament aquelles persones i disposar d'espai de silenci, com poden ser els grups de revisió de vida». «Hem de ser conscients que hi ha gent que estem en situació de privilegi i hi ha gent que està situació de desavantatge, difícilment es pot viure una fraternitat entre desiguals.»

Per acabar, va recordar allò que diu Jesús al mestre de la llei quan li pregunta que ha de fer per posseir la vida eterna: «estima al Senyor amb tot el cor i estima als altres com a tu mateix». Allepuz va cloure dient que «aquest hauria de ser el veritable nexa d'unió dels que ens considerem germans, que seria la manera de viure la fraternitat». Podeu veure el vídeo sencer al següent enllaç: https://youtu.be/fpeXsBII_DE

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

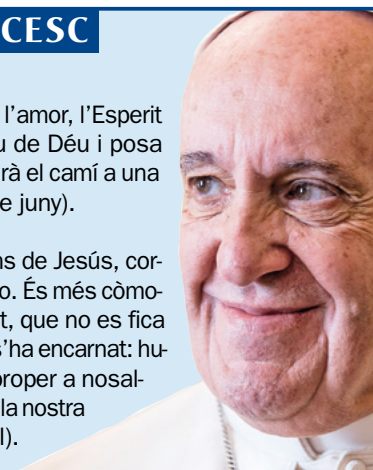

@Pontifex: «La caritat és el cor palpitant del cristià. Així com no es pot viure sense el batec del cor, tampoc es pot ser cristià sense caritat» (25 de juny).

@Pontifex: «La caritat, viscuda seguint les petjades de Crist, mostrant atenció i compassió per cada persona, és l'expressió més alta de la nostra fe i de la nostra esperança» (26 de juny).

@Pontifex: «Si som dòcils a l'amor, l'Esperit Sant, que és l'amor creatiu de Déu i posa harmonia a la diversitat, obrirà el camí a una fraternitat renovada» (28 de juny).

@Pontifex: «Com els paisans de Jesús, correm el risc de no reconèixer-lo. És més còmode un déu abstracte, distant, que no es fica en les situacions. Però Déu s'ha encarnat: humil, tendre, amagat, es fa proper a nosaltres habitant la normalitat de la nostra vida quotidiana» (4 de juliol).

«No tingueu por de fer transparent i coherent la nostra Església»

El bisbe Salvador va presidir el diumenge 17 d'octubre la cerimònia d'obertura de la fase diocesana del Sínode amb una missa a la Catedral de Lleida. A la cerimònia, amb una notable presència de fidels, el Prelat va estar acompanyat d'una nodrida representació del presbiteri diocesà i del bisbe emèrit, Joan.

El bisbe Salvador va instar als fidels a participar en el Sínode «amb llibertat, escoltar amb fidelitat i actuar amb claredat per una Església sinodal». En aquest sentit va destacar «la importància de la comunió, la participació i la missió». «Alegreu-vos de formar part d'una Església universal. Hem d'alegrar-nos de totes les persones que volen servir al Crist», va dir. En la mateixa línia, va demanar als fidels que «no tingueu por de participar en les tasques del Sínode». «No tingueu por d'anunciar al Crist, no tingueu por de fer transparent i coherent la nostra Església.»

El bisbe Salvador va donar la benvinguda als assistents i va expressar la seva alegria per la trobada. «Tots som convidats a participar i pregar pel Sínode». Va apostar per crear «una comunitat acollidora i evangelitzadora».

El Bisbe va destacar que tenim sobre la taula dos signes: «la presència real del Crist i la presència de la comunitat cristiana». «La nostra és una comunitat que aprèn i escolta de la paraula de Déu», va dir. En relació amb les lectures d'aquest diumenge, el Prelat va explicar que en el salm dèiem que tenim posada l'esperança en el Senyor i així ha de començar el nostre procés sinodal. «La gràcia de Déu ens transforma en ciutadans al servei dels altres».

El Prelat va destacar que «no ha vingut el Fill de l'home a fer-se servir sinó a servir als altres». Va afegir que «el nostre objectiu és servir als altres, sortir de nosaltres mateixos per servir als altres».

Aquest cap de setmana ha començat a totes les diòcesis del món la fase diocesana, una setmana després de l'obertura a Roma d'aquest camí sinodal, a càrrec del Sant Pare.

L'octubre de 2023 se celebrarà al Vaticà la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, titulada «Per una Església sinodal: comunió, participació i missió». Aquesta fase preparatòria vol ser una eina per a animar aquesta primera fase d'escolta i consulta del Poble de Déu a les Esglésies particulars, que conclourà l'abril de 2022.

Abans de la cerimònia, el bisbe Salvador va beure la restauració del pas de Setmana Santa de «El calvari» que es troba a la Catedral de Lleida. El retaule, obra de Modest Gené, ha estat restaurat per José Antonio Ferrer i Lluís Capdevila.

A l'acte hi van assistir les filles de l'autor.

Trobada de monitors de la diòcesi de Lleida: «Porta'm amb tu!»

El cap de setmana del 2 i 3 d'octubre sota el lema «Porta'm amb tu!», es va realitzar la trobada de monitors i monitores del Moviment

de Centres d'Esplai Cristians Catalans Lleida de la Fundació Verge Blanca a la casa de colònies Montsant a Vilaller.

En aquesta trobada van participar-hi 70 monitors/es dels centres d'esplai amb l'objectiu de conèixer-se, compartir experiències i impressions i afrontar el nou curs.

La formació, sempre present en aquestes trobades, fou un dels punts forts. Es van realitzar tallers formatius sobre l'acollida dels infants, com afrontar situacions emocionals inesperades a l'esplai, com el dol i també la inclusió als centres d'esplais.

REFLEXIONS

Donar-ho tot

Un migdia solejat de primavera, propera ja la Pasqua, Jesús seia en el pedrís davant la sala del tresor del temple de Jerusalem. A la paret, tretze grans guixetes metàl·liques recollien els donatius que feien els fidels. Les monedes dringaven en caure a la bústia. Si eren més grans el so era més fort. Quan era un paquet de monedes el campaneig feia girar els curiosos per veure qui era el donant generós. Per a alguns donants era un moment per estar-rufar-se.

Una padrineta va passar pel davant i, dissimuladament, va deixar caure dues monedes petites que no van fer cap soroll, i seguí a poc a poc el seu camí silencios.

Commogut, Jesús crida els seus deixebles i els fa notar: «Aquesta dona ha donat més que ningú» —tot assenyalant aquella dona encorbada que, com una ombra, ja girava la cantonada d'un bocí enllà—. Ells no s'ho podien creure. No tenia sentit. Si és aquella viuda que cada dia demana caritat a la porta del temple! Per altra part, ni pensar que Jesús fes broma entorn d'una persona humil.

Jesús ho veu d'una altra manera i els treu del dubte. La seva generositat és més gran i autèntica. Comenta: «Els altres donen del que els sobra. Ella que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia». Quedaren en silenci, sense saber què dir. Pensaven que les obres del temple es feien gràcies als donatius dels rics. És clar que els queda molta riquesa encara per continuar la seva vida satisfeta. En canvi, la viuda no cerca honors ni prestigi. De manera callada, dona el que té, acceptant continuar en la seva pobresa.

Història edificant de l'evangeli d'avui que ens interroga a tots nosaltres. Quin és el grau de la nostra generositat? Si mirem la nostra societat del benestar ens adonem que es perd el sentiment de compassió. Cadascú es preocupa dels seus afers. Els altres resten fora del nostre horitzó. Quan hom s'acomoda en el món del benestar cada cop s'entenen menys els problemes dels altres.

Jesús, en canvi, veu en el gest de la viuda les qualitats que ha de tenir el fidel: confiança gran en Déu, gratuïtat, generositat i amor solidari. No ens equivoquem: les persones senzilles, però de cor generós, que saben estimar sense reserves, són el millor patrimoni que tenim a l'Església. Elles són les que fan el món més humà, les que mantenen viu l'Esperit de Jesús enmig d'un món superficial i materialista.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setmana) [Sa 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6]. Sant Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per màrtirs coronats; sant Deodat I, papa (615-618).

9. □ Dimarts [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. Festa del Sant Crist de Balaguer.

10. □ Dimecres [Sa 6,1-11 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i dr. de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), bisbe, prev. teatí.

11. □ Dijous [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Divendres [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pòlozk i mr. (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Dissabte [Sa 18,14-16;19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevi-

lla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta.

14. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setmana) [Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14.18 / Mc 13,24-32]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prevere jesuïta; santa Veneranda, vg.

Diumenge XXXII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Aquesta viuda ha donat tot el que tenia»

Què diferent és la mirada de Déu de la nostra: allà on nosaltres hi veiem problemes, dificultats, pobresa, els ulls de Déu hi descobreixen un món diferent. Ho veiem a l'evangeli. Comença subratllant com agradava als mestres de la llei de ser els primers, *que la gent els saludava a les places, que els facien ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula*; a més s'aprofiten de la gent pobre i senzilla: *devoren els béns de les viudes...* En contrast amb aquest orgull, amb aquesta afany de diners (fins i tot a costa dels pobres) emergeix la figura d'una *pobra viuda que va tirar al tresor del temple dues monedes de les més petites*. Amb criteris humans i econòmics diríem que va tirar una misèria; en canvi, *molts rics tiraven molt*: nosaltres valorarem aquests; amb els seus diners podríem fer moltes coses; en canvi, amb els de la viuda... Però què diu Jesús: *Aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots!* Ho explica clarament: *Els altres han donat del que els sobrava, però ella que ho necessitava per a viure ha donat tot el que tenia*, és a dir, ha donat no el que li sobrava (com els rics) sinó la seva mateixa vida, perquè s'ha quedat sense res per viure.

Una cosa semblant veiem a la primera lectura. Altra vegada, una viuda que no té gairebé res: *Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli... anava a fer pa per a mi i per al meu fill... ens el menjarem i morirem de fam*. Elies li demana: *Primer fes un panet per a mi*, Ella se'l creu i... *no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra*. S'ha fiat de Déu i Déu canvia la misèria de la viuda a punt de morir en una abundància de pa i oli. La carta als hebreus subratlla la diferència entre els grans sacerdots i Crist: *aquells entren cada any al santuari*; Crist, en canvi *no s'ha d'oferir moltes vegades*: diferència abismal entre Crist i els homes, entre Déu i nosaltres.

Quina és la nostra mirada, sobre les persones, les seves actuacions, les seves ofrenes? Ens fiem de Déu? Donem del que ens sobra o del que necessitem?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.»

Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que el Senyor enviarà la pluja al país.» Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, és el teu Déu, / Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 12,38-44) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús, estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, se alzó el profeta Elías y fue a Sarepta. Traspasaba la puerta de la ciudad en el momento en el que una mujer viuda recogía por allí leña. Elías la llamó y le dijo: «Tráeme un poco de agua en el jarro, por favor, y beberé». Cuando ella fue a traérsela, él volvió a gritarle: «Tráeme, por favor, en tu mano un trozo de pan». Ella respondió: «Vive el Señor, tu Dios, que no me queda pan cocido; sólo un puñado de harina en la orza y un poco de aceite en la alcuza. Estoy recogiendo un par de paños, entraré y prepararé el pan para mí y mi hijo, lo comeremos y luego moriremos». Pero Elías le dijo: «No temas. Entra y haz como has dicho, pero antes prepárame con la harina una pequeña torta y tráemela. Para ti y tu hijo la harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: "La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor conceda lluvias sobre la tierra"». Ella se fue y obró según la palabra de Elías, y comieron él, ella y su familia. Por mucho tiempo la orza de harina no se vació ni la alcuza de aceite se agotó, según la palabra que había pronunciado el Señor por boca de Elías.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,24-28)

Cristo entró no en un santuario construido por hombres, imagen del auténtico, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena. Si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde la fundación del mundo. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de los tiempos, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez; y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ofreció una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, para salvar a los que lo esperan.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús, estando sentado enfrente del tesoro del templo, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban mucho; se acercó una viuda pobre y echó dos moneditas, es decir, un cuadrante. Llamando a sus discípulos, les dijo: «En verdad os digo que esta viuda pobre ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir.»